

פיריניאות

טליתא ראתה את העולם,
ועתה גדם בתוכה קול המרחקים:
הערכות חזרו לאטלסים,
האסקימוסים קפלו לבנם.
שנת חרף בלא נדודים.

במעלה נהר בברזיל,
ראתה שלשה אכרים כחושים
מפקירים שלש פרות כחושות
לשני הפיריניאות,
למען יוכל העדר,
במרחק שלשה קילומטר,
לחצות בשלונה את המים.
ומה ראוי להן, לאותן פרות, בעינים -
זאת לא גדע לעולם.

טליתא עיפה.

לראות כל כף הרבה שקיעות בשנה אחת.
אפרוריות של טרם לילה בפל,
חובקת חופים ומים.
הרבה חופים, הרבה מים.
ובתוך כל זה -
אדם, לפתע, מרים ראשו.
בסוף העולם.

היא החזיקה פנס בלילה,
להאיר בפני הפועלים

שהעמיסו סחורות על רכבת טרנס-יבשתית
ביבשת רחוקה, פנס קטן.
עכשיו היא יושבת כאן,
בידים ריקות.

מספרת במלים את שחלחל בנקבוביות עורה.
בתוכה הרבה מראות מפצירים בה:
טליתא קומי. היא מסרבת.
ראתה כבר את כל העולם,
זרמה בתוך המרחקים.
ישובה עכשיו, המרחקים זורמים בתוכם.

שולמית אפפל

יונה נטוית כנף וחומת סנוורים

אתה אהובי מערבל בי פרחים זהבים
מתיקות התות
אתה אהובי מסתכל בי עד גבה היונה
נטוית כנף יחומת סנוורים
אתה אהובי מוצא בי מקומות יפים
גומות מכוף רשתות קלות מגע
אצבעותיה
טעמי גופי במקום בו
מכנסת הצפרן את הבשר ויכולה לו

מרדכי גלדמן

על מות קפקא

בכתבי קפקא למרות רבגוניותם
עומדת דממת מותו.
כמקרה שושנה צחורה אפילה
שקפור פתאומי החויר לבנה
הנציח רמזי בשלותה
ורוחות שכרוה לעפר.

בכתבי קפקא למרות רבגוניותם
משרצת תפיסת עולמו ורגישותו
לצללי יצר וצורות שלג
שורר שחור לבן באסוף גננים
של מבוף מראות חרפי.

הכתם והאדם של פרות בשלים
מצויים בבית קפה בפלשתינא.

דיכאון

מבצר בעצמי תופס אדישות
מרחק כאחד מקסמים ובהלות
שום דבר לא עושה לי
שום דבר לא מזיז
המוסיקה כגושים ארוזה חבילות
חבילות.
אשה מתרפקת היא ד"ש מקילומטרים
וכף המבט בעיני הכלב
וזרם רגש בפני אנשים.
- יש לקרוע חלון.